

ΟΙ ΕΞΟΡΜΗΣΕΙΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ...

Απόγευμα Δευτέρας, 31 του Μάρτη. Οι μαθήτριες του Ραλλείου Γυμνασίου Θηλέων συναντηθήκαμε με τις καθηγήτριες κ. Λαμπρινάκου, κ. Ζεγκίνη και κ. Γιουβάνογλου στο γνωστό μέρος. Πλατεία Τερψιθέας. Προορισμός, το Μέγαρο Μουσικής. Η βραδιά είναι αφιερωμένη στην Άλκη Ζέη και στο έργο της. Ανεβήκαμε στα πούλμαν για ένα ακόμη ταξίδι στον μαγικό κόσμο της γνώσης.

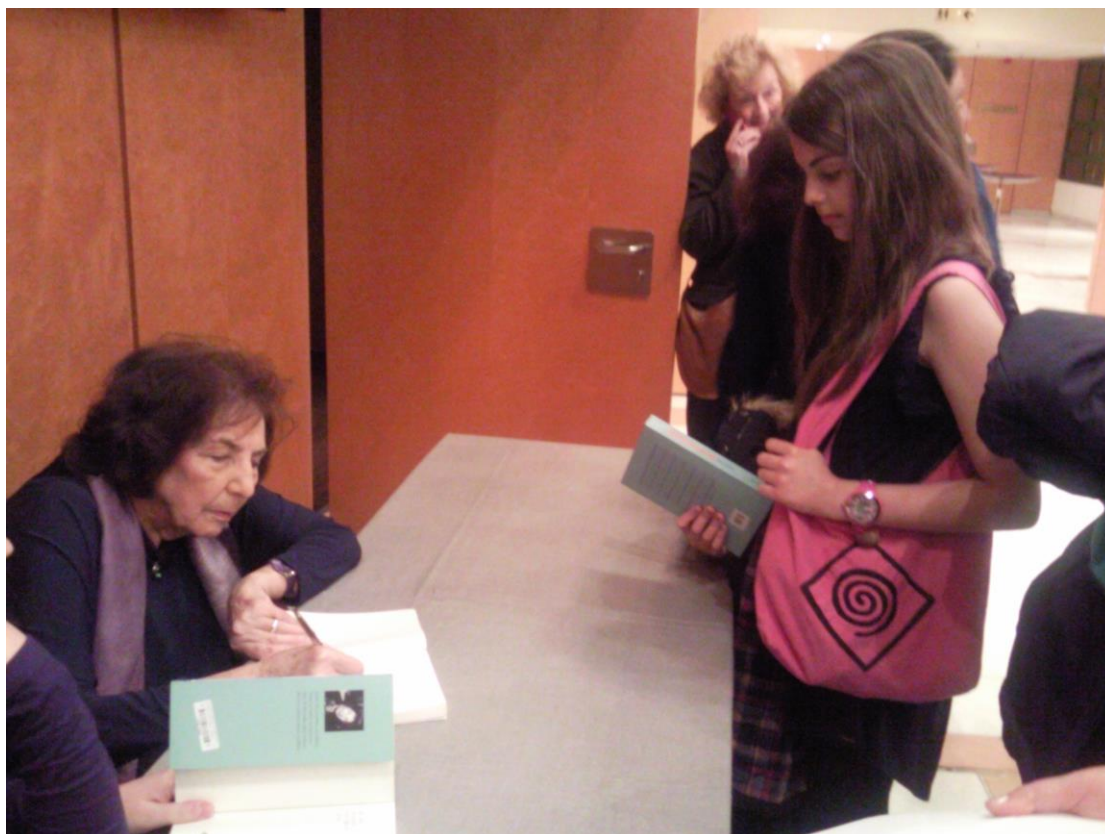
Και να' μαστε τώρα στο Μέγαρο. Η ατμόσφαιρα και ο χώρος υποβλητικός. Κατευθυνθήκαμε στην αίθουσα «Δ. Μητρόπουλος». Στο βάθος ένα μεγάλο τραπέζι. Η Άλκη Ζέη, λεπτή νοσταλγική φιγούρα, ανεβαίνει στην σκηνή και κάθεται στο κέντρο. Σκέφτομαι πως ορισμένοι άνθρωποι όσο μεγαλώνουν, γίνονται πιο όμορφοι. Την πλαισιώνουν ο σπουδαίος μας ποιητής Τίτος Πατρίκιος, η ηθοποιός Ξένια Καλογεροπούλου, η νεαρή συνάδελφός της, Σοφία Κόκκαλη και δύο διοργανωτές της εκδήλωσης.

Η Σοφία Κόκκαλη με την αισθαντική φωνή της, διαβάζει αποσπάσματα από τη «Μωβ ομπρέλα» και τον «Μεγάλο περίπατο του Πέτρου». Η Ξένια Καλογεροπούλου, με την σπάνια φωνή της, την περήφανη και τρυφερή μαζί, διηγείται κοινές μνήμες από την πολύχρονη φιλική της σχέση με την Άλκη Ζέη και διαβάζει αποσπάσματα από την «Αρραβωνιαστικιά του Αχιλλέα». Αντίσταση, εμφύλιος, διώξεις, οράματα και διαψεύσεις. Η Άλκη Ζέη έχει το χάρισμα να υφαίνει την προσωπική της ζωή μέσα από τις συλλογικές περιπέτειες της Ελλάδας.

Αργότερα η ίδια η συγγραφέας απευθύνεται σ' εμάς, το κοινό. Μιλάει για μνήμες και περιστατικά από το χτες και το σήμερα, με έναν διακριτικό στοχασμό, αλλά και αβίαστο χιούμορ. Απαντάει σε ερωτήσεις που της έχουν υποβληθεί και μοιράζεται με τον Τίτο Πατρίκιο στιγμές από την ζωή τους. Εκείνος μιλάει για τη φίλη του, Άλκη Ζέη, για πρόσωπα που αγάπησαν, για γεγονότα που έζησαν την εποχή των μεγάλων οραμάτων και των μεγάλων ψευδαισθήσεων. Αναφέρεται σε μια φράση του ποιητή Αλέξη Πανσέληνου: «Οι άνθρωποι γερνούν όταν σταματούν να κάνουν νέους φίλους». Πόσο δίκιο έχει!

Στο τέλος της βραδιάς, η Άλκη Ζέη, η συγγραφέας που συναρπάζει μικρούς και μεγάλους με τον γοητευτικό και μεστό της λόγο, μας υπέγραψε τα βιβλία της που κρατούσαμε. Ο Τίτος Πατρίκιος, απλός και φιλικός, όπως μόνο οι αληθινοί δημιουργοί μπορούν να είναι, υποσχέθηκε στην κ. Λαμπρινάκου πως θα επισκεφθεί το σχολείο μας, και με χαρά δέχθηκε να φωτογραφηθεί μαζί μας.

Βγήκαμε από το Μέγαρο, ενώ είχε βραδιάσει για τα καλά. Μύριζε άνοιξη, μια τρυφερότητα και μια γλυκιά συνενοχή πλανιόταν στον αέρα. Τελικά είναι πολύ ωραίο να βγαίνεις με τους καθηγητές σου, να μοιράζεσαι μαζί τους εντυπώσεις, να συναντάς ενδιαφέρουσες μορφές, και βέβαια να κάνεις καινούριους φίλους.

Παρή Στεφανή

B2

